

Arrest

nr. 118 753 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De pupil van de verzoekende partij verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 30 september 1998.

Op 27 december 2011 wordt voor de pupil van de verzoekende partij een asielaanvraag ingediend.

Op 23 januari 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 mei 2013 dienen de verzoekende partij en de pupil een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan de heer G.F. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten M.A.M.Y., M. (...)

geboren te Sila AJ-Gharbia op (...), van nationaliteit Egypte (te zijn),

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, V van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam aan in België op 22/12/2011 en diende op 27/12/2011 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 24/01/2013 heeft de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Men verwijst hierbij naar de beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van de oom van betrokkene en diens schoonbroer (die eveneens in België waren en een asielaanvraag ingediend hadden) en dit gezien betrokkene zich volledig baseert op de vluchtmotieven van deze laatsten, Het CGVS heeft echter geoordeeld dat het ingeroepen vluchtrelaas ongeloofwaardig is en bovendien werd niet aannemelijk gemaakt dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève noch dat er een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de wet van 15/12/1980.

Op 23/05/2013 werd hiervoor een bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) betekend aan de voogd.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het KB van 08/10/1981. De voogd dient op 08/05/2013 zijn aanvraag in. Hij stelt dat betrokkene door het CLB getest werd en licht tot matig mentaal gehandicapt is. Bovendien werd betrokkene weggehaald bij zijn oom (bij wie hij na aankomst in eerste instantie verbleef) omwille van verwaarlozing en hygiënische problemen. Ervaringen in het centrum vragen aangepaste opvang en scholing hetgeen betrokkene volgens de voogd in Egypte niet kan krijgen. De moeder van betrokkene wenst hem niet meer op te vangen, alsook de familie of kennissen in het licht van zijn mentale problemen. Betrokkene zelf is te jong om de ware toedracht van zijn verwijdering uit Egypte te kennen.

Hij is aangewezen op verhalen van derden die niet kloppen. De voogd voegt bij zijn aanvraag o.a 2 internetberichten toe alsook een brief dd. 11/07/2012 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijkrelaties-Directie Migratiebeleid Den Haag.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het KB van 08/10/1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 04/06/2013.

Tijdens dit gehoor met bureau MINTEH verklaart betrokkene dat hij zijn land verlaten heeft uit vrees voor de moslims, hij was bang dat hij op dezelfde manier zou gedood worden als zijn vader. Hij blijft bij zijn verklaringen zoals gedaan tijdens zijn asielaanvraag en heeft daar niets aan toe te voegen. Hij wil hier blijven en wonen en wil hier leven. Hij wil en kan naar eigen zeggen niet terugkeren naar Egypte want de moslims hebben hem bedreigd en zullen hem doden. Betrokkene (en/of de voogd) legt een aantal documenten (doopakke, getuigenis van de kerk, uittreksel uit de overlijdensakte van de vader, medisch attest van de vader) voor die opgestuurd werden per post door zijn moeder. Een aantal documenten heeft hij reeds langere tijd in bezit maar deze werden niet voorgelegd tijdens zijn asielaanvraag. De documenten werden niet vertaald noch gelegaliseerd (de aanwezige tolk tijdens het

gehoor zorgt voor een begin van vertaling zodat op zijn minst de inhoud van de documenten bekend wordt).

Overwegende dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Egypte reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht. Het internetbericht "Sektarisch geweld flakkert op in Egypte" verwijst enerzijds naar algemene informatie en bevat daarnaast ook een weergave van feiten die zich op een bepaalde datum hebben voorgedaan in Egypte. Bij de beoordeling van de duurzame oplossing, d.i. is er adequate opvang mogelijk in het land van herkomst, wordt dit niet beschouwd als een element stellende dat die duurzame oplossing voor betrokkene om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft. Gezien dit niet concreet noch objectief bewijst dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte hieraan persoonlijk zal onderworpen worden of het slachtoffer van zal zijn.

De brief dd. 11/07/2012 van Directie Migratiebeleid Den Haag is overigens niet van een recentere datum dan de beslissing van het CGVS en laat dus niet toe de beslissing van het CGVS van 24/01/2013 die gebaseerd is op een diepgaande analyse en onderzoek te weerleggen.

De doopakte en de verklaring/getuigenis van de kerk waartoe betrokkene behoort, betreffen documenten die niet in de Nederlandse taal werden opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling door een beëdigd tolk. De herkomst en authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Deze documenten hebben een louter gesolliciteerd karakter. Hieraan kan dus geen enkele bewijswaarde worden verleend.

Daargelaten, merken wij op dat de toepassing van de procedure voorzien in artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 niet kan worden aangewend als een soort van hoger beroepsmiddel tegen een beslissing van het CGVS. Bij de bepaling van de duurzame oplossing en de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 is het geenszins de bedoeling dat de criteria van de Conventie van Genève afgetoetst worden, noch dat men een oordeel velt over het feit of de betrokkene al dan niet in aanmerking komt voor een subsidiaire bescherming rekening houdend met de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. De wetgever heeft deze procedures duidelijk van elkaar gescheiden en uit de algemene economie van de wet van 15/12/1950 kan voormeld onderscheid afgeleid worden, indien betrokkene (en zijn voogd) van oordeel is (zijn) over nieuwe elementen te beschikken die een ander licht werpen op de veiligheidssituatie in Egypte, dient hij deze in te dienen overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980,

Het is duidelijk dat betrokkene zelf niet op de hoogte is van de reden waarom hij Egypte diende te verlaten. Deze beslissing werd naar eigen zeggen genomen door zijn moeder en oom. Zelfs betreffende het overlijden van zijn vader, stelt betrokkene alles te hebben vernomen via zijn oom en kan hij geen concrete informatie geven, zelfs niet hoe oud hij was op het ogenblik van het tijdstip van het overlijden van zijn vader noch over de datum waarop dit gebeurde. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen, rekening houdend met de impact van een dergelijke gebeurtenis. Het uittreksel uit de overlijdensakte en het medisch attest betreffende zijn vader, die worden voorgelegd tijdens het gehoor, zijn opnieuw documenten niet opgesteld in de Nederlandse taal en niet voorzien van een beëdigde vertaling noch legalisatie. Hieraan kan opnieuw geen enkele bewijswaarde worden gehecht, noch kan de authenticiteit of echtheid ervan worden nagegaan. Rekening houdend met hetgeen het CGVS betreffende de verklaringen aangaande het overlijden van zijn vader heeft gesteld, is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Bovendien stelt artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene en zijn voogd, kan men op heden niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Egypte en dat er geen andere oplossing te overwegen valt.

De moeder is gelokaliseerd. Zij woont in Sila Al-GHarbia, Watay, El Minia samen met de kleine broer van betrokkene alsook zijn twee zusjes. Contact is mogelijk, zo verklaart betrokkene, zowel via het internet, als per post. Betrokkene geeft eveneens het telefoonnummer van zijn tante (bemerking: telefoonnummer onder mama opgeslaan in GSM). Volgens de voogd zou op heden een gesprek met de moeder door communicatieproblemen nog niet hebben kunnen plaatsvinden waardoor haar standpunt nog niet kon bevestigd worden. Het is eerder bevreemdend te noemen, gezien er duidelijk nog andere mogelijkheden zijn om met haar in contact te treden. Volgens de voogd heeft betrokkene nood aan aangepaste opvang en begeleiding. Uit de resultaten van de testen blijkt dat hij licht tot matig mentaal gehandicapt is. De gedragsproblemen die betrokkene stelt en zijn problematiek als gehandicapte zouden een rol gespeeld hebben, om betrokkene te laten vertrekken uit Egypte en betekenen volgens de voogd mogelijks een gevaar bij een terugkeer naar Egypte, d.i. tot op heden niet op een objectieve wijze bewezen.

De beslissing van de moeder (en oom) om betrokkene om bovenvernoemde reden naar hier te sturen, houdt geenszins rekening met de wettelijke bepalingen aangaande migratie. De moeder oefent nog

steeds de ouderlijke macht uit en is verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals zij dit trouwens nog steeds is voor zijn broer en zussen. Conform artikel 9 van het IVRK, is er hier overigens geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat het betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn moeder.

Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familieleden van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Tot op heden tonen deze opsporingen niet aan dat betrokkene om bovenvernoemde redenen niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Egypte of dat desgevallend hulp en bijstand van de bevoegde en competente autoriteiten aldaar reeds gevraagd werd en niet verkregen werd. Het internetbericht "Egypte laat gehandicapten aan hun lot over" geeft opnieuw algemene informatie en het is geenszins bewezen dat betrokkene hieraan persoonlijk zal onderworpen worden of het slachtoffer van zal zijn bij een terugkeer naar Egypte.

De door de voogd aangehaalde specifieke toestand van betrokkene en de nood aan gespecialiseerde opvang en scholing en het feit dat het VAPH een aanvraag voor plaatsing in een internaat heeft goedgekeurd, vormt geen motief voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men dus niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk dient te situeren op het Belgisch grondgebied. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene voorop naar het land van herkomst alwaar een hereniging met zijn familie mogelijk is.

in het kader- van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen nut kan opleveren, nu hij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling, en na te hebben vastgesteld dat de minderjarige vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging gericht aan de voogd te nemen. Zij voegt hier nog aan toe dat de ingeroepen middelen ontleend aan de schending van hogere rechtsnormen dan de vreemdelingenwet niet kunnen worden aangenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden akte een bevel tot terugbrenging betreft waarbij tevens een beslissing wordt genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet en dat bijgevolg de bestreden akte verder strekt dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij zelf ook aangeeft, roept de verzoekende partij tevens de schending in van hogere rechtsnormen. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 61/14 tot en met artikel 61/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de voogd om een machtiging tot verblijf aan te vragen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een (voorlopige) machtiging tot verblijf wordt afgeleverd indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Artikel 61/18 vereist hiertoe individueel onderzoek van de dienst Vreemdelingenzaken.

Het profiel van verzoekende partij bestaat uit de volgende elementen:

Verzoeker is sinds 22 december 2011 in België. Hij is meegekomen met zijn twee ooms omdat het leven met zijn familie in Egypte onhoudbaar was. Zijn vader is overleden in Egypte naar aanleiding van problemen tussen Christenen en Moslims. Verzoeker is mentaal gehandicapt.

Verzoekers' familie heeft veel problemen gekend als Christenen in Egypte. De concrete vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden omwille van discrepanties tussen de versies van zijn ooms. Vanwege zijn jonge leeftijd en verstandelijke handicap, werd verzoeker slechts kort gehoord. Hij had niet veel toe te voegen en kon niet al de vragen beantwoorden. Het is niet eenvoudig voor hem om alles wat er de voorbije jaren plaatsvond te plaatsen en te begrijpen. Naast de problemen als Christen heeft ook het feit dat verzoekers' moeder in Egypte niet meer kan zorgen voor haar verstandelijk gehandicapte zoon, een belangrijke rol gespeeld bij zijn vertrek uit Egypte.

Er zijn aldus een aantal objectieve elementen die onbetwistbaar vaststaan, en die verzoeker in een bijzonder kwetsbare positie plaatsen. Het valt niet te betwisten dat verzoeker mentaal gehandicapt is. Dit werd eveneens getest. Verder werd ook nooit, noch tijdens zijn asielaanvraag, noch tijdens zijn de behandeling van de duurzame oplossing, getwijfeld aan zijn Christelijke religie en zijn Egyptische afkomst.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie en zijn vrees tot vervolging als Christen, stelt verwerende partij dat bij de beoordeling van de duurzame oplossing, d.i. is er adequate opvang mogelijk in het land van herkomst, wordt dit niet beschouwd als een element stellende dat die duurzame oplossing voor betrokkene om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft gezien dit niet concreet noch objectief bewijst dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte hieraan persoonlijk zal onderworpen worden of het slachtoffer van zal zijn."

En verder, dat het geenszins de bedoeling is dat de criteria van de Conventie van Geneve afgetoetst worden, noch dat men een oordeel velt over het feit of de betrokkene al dan niet in aanmerking komt voor een subsidiaire bescherming rekening houdend met de algemeen veiligheidssituatie in het land van herkomst."

Uiteraard beslissen enkel de asielinstanties over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus. Deze argumentatie schiet echter ruim te kort in het kader van de duurzame oplossing. Wanneer men immers op zoek gaat naar een 'duurzame oplossing' moet ook gekeken worden naar de veiligheidssituatie voor verzoeker in zijn land van herkomst vooraleer deze terug te sturen. Er wordt nergens bepaald dat de lat om te besluiten tot een onveilige en dus ongewenste terugkeer in het kader van de procedure duurzame oplossing even hoog moet liggen als bij het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Een vorige asielaanvraag kan wel een indicatie bieden, maar de procedure duurzame oplossing is ontworpen om op basis van een holistisch beeld van de situatie van verzoeker na te gaan of de duurzame oplossing zich wel in het land van herkomst situeert. In deze procedure mag men zich niet beperken tot een streng oordeel over 'veilige' of 'onveilige' omgeving, maar eerder over 'gepaste' of 'ongepaste' omgeving.

Uit artikels die hij niet kon voorleggen ten tijde van zijn asielaanvraag blijkt dat de situatie na het aan de macht komen van president Morsi, maar ook recent pas enkele weken terug, na diens aftreden, er niet op verbeterd is voor kopten in Egypte. Vooral in het Noordelijke Egypte, zoals de provincie Al-Munya waarvan verzoeker afkomstig is, waar meer dan 51 % van de bevolking onder de armoedegrens leeft, wordt het steeds turbulenter (bijlage 2 en 3). Ook het recente arrest van 6 juni 2013 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens uit een grote twijfel over de mogelijkheid om adequate bescherming te krijgen van de Egyptische overheid voor Kopten die reeds vervolgd werden, of de risico's nu voortkomen uit privépersonen of uit de staat zelf. (bijlage 4, p. 12, randnummer 51 en 52.)

Door de ogen volledig te sluiten voor deze omstandigheden, schendt verwerende partij zijn zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht. Verwerende partij heeft enerzijds de plicht om na te gaan of verzoeker wel in een veilige en aangepaste omgeving terecht zal komen bij terugkeer, wat zij geenszins heeft gedaan. Anderzijds moet zij verzoekers' situatie, als behorende tot een minderheid, voldoende correct inschatten. Men moet verzoekers' kansen tot ontplooiing holistisch beschouwen. Het is niet de mentale handicap alleen die hem bijzonder kwetsbaar maken, het is de combinatie van zijn gehele situatie die hem bijzonder kwetsbaar maakt. Het is dus zeker van belang dat verzoeker onder andere zijn angsten uit als behorende tot een Christelijke minderheid. Verwerende partij maakt een cruciale fout door dit argument gemakkelijk van zich af te schudden door te stellen dat er een andere instantie bevoegd is om over de gegrondheid van de vrees te oordelen.

Verzoeker is te jong en heeft niet de mentale capaciteiten om zijn problemen op een klare wijze uiteen te zetten. Het is logisch dat verzoeker in zijn situatie zich beperkt tot de stelling 'dat de moslims hem

willen doden en dat hij daarom niet wil terugkeren'. Verzoeker zal niet van zichzelf zeggen dat het de combinatie is van omstandigheden waardoor hij onmogelijk kan terugkeren.

Het is verontrustend dat verwerende partij de stelling aanneemt dat het op zijn minst 'bevreemdend' te noemen is dat de beslissing om te vertrekken genomen is door zijn moeder en oom, dat hij de redenen van zijn vertrek niet goed begrijpt, en dat hij niet weet hoe oud hij was op het moment van het overlijden van zijn vader. Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de jonge leeftijd en mentale handicap van verzoeker. Het feit dat hij de redenen van zijn vertrek niet ten volle begrijpt, vormt net de kern van zijn probleem. Verzoekers' familie leeft in een landelijke omgeving met een zeer lage levensstandaard. Er werd niet omgekeken naar verzoeker, zo ging niemand na of hij wel naar school ging: het kon zijn ouders noch de leraar iets schelen. Een kind van 13 jaar oud, mentaal gehandicapt, dat door zijn moeder naar België gestuurd wordt, mag niet verondersteld worden te begrijpen waarom hij mee met zijn ooms naar hier werd gestuurd. Bij aankomst hier in België werd hij door zijn ooms verwaarloosd. Dit is een vaststaand feit, hierdoor kwam hij immers bij de dienst voogdij terecht.

Met betrekking tot de mentale handicap en het gebrek aan zorg en begeleiding in het land van herkomst wat ook een reden is waarom verzoeker nu hier is en waarom hij niet kan terugkeren, stelt verwerende partij echter eenvoudigweg dat 'd.i. tot op heden niet op een objectieve wijze bewezen' en dat 'de beslissing van de moeder (en oom) om betrokkene om bovenvernoemde reden naar hier te sturen, geenszins rekening houdt met de wettelijke bepalingen aangaande migratie. De moeder oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en is verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals zij dit trouwens nog steeds is voor zijn broers en zussen. Conform artikel 9 van het IVRK, is er hier overigens geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat het betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn moeder. "

Verwerende partij beroept zich op het argument dat het de moeders' taak is om de ouderlijke macht uit te oefenen. Welnu, door haar zoon als mentaal gehandicapte praktisch onbegeleid naar België te sturen, wordt duidelijk dat de moeder haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang niet wil of kan opnemen. Alleszins duidt dit erop dat de omstandigheden hieromtrent goed onderzocht moeten worden, en kan men niet terugsturen vooraleer er verzekerd werd dat verzoeker in goede handen terechtkomt.

Verzoeker bevindt zich zoals reeds herhaaldelijk gesteld in een zeer kwetsbare situatie, vandaar dat de onderzoeksplicht van de overheid verzaamd moet worden. Verzoeker is mentaal gehandicapt, behoort tot een religieuze minderheid, heeft een zeer lage sociaal- economische levensstandaard. De overheid draagt in dergelijke omstandigheden een belangrijke verantwoordelijkheid om te vermijden dat verzoekers' kinderrechten zouden geschonden worden.

Verwerende partij besloot om, ondanks deze omstandigheden die de primaire belangen van verzoeker bepalen, toch de voorrang te geven aan de vrijwaring van de gezinseenheid en een terugkeer naar Egypte. In wat volgt wordt uiteengezet dat verwerende partij daardoor belangrijke wettelijke bepalingen schendt. Er wordt gemotiveerd waarom de primaire belangen van verzoeker in casu niet perse samenvallen met die van de gezinseenheid.

Uit artikel 61/17 van de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikels 9 en 10 IVRK.

Hieruit blijkt dat er slechts "voorrang" wordt gegeven aan de gezinseenheid. Voorrang impliceert een keuze tussen twee gelijkwaardige alternatieven. Het is slechts in dergelijke omstandigheden dat gezinseenheid doorslaggevend kan zijn. Er mag dus niet te dogmatisch en reflexmatig naar gezinseenheid teruggegrepen worden.

Er dient een rigoureuus onderzoek te gebeuren door de dienst Vreemdelingenzaken naar de concrete omstandigheden van elk individueel geval om in eerste instantie te kunnen teruggrijpen naar gezinseenheid als voorrangsprincipe.

De duurzame oplossing wordt bepaald overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK. De principes die gehuldigd worden in het IVRK dienen dan ook als leidraad om de gezinseenheid als duurzame oplossing in de zin van artikel 9 en 10 IVRK te bepalen en interpreteren. Kinderrechten dienen immers holistisch benaderd te worden en de bepalingen van het IVRK hebben een onderling afhankelijke betekenis. Overigens verwijst artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet ook expliciet naar het hoger belang van het kind, een principe dat vervat ligt in artikel 3(1) IVRK.

De gezinseenheid werd expliciet ondergeschikt gemaakt aan verzoekers belangen. Verzoeker moet de mogelijkheid krijgen om zijn mening te geven.

Verzoeker mag slechts teruggebracht worden indien dit in zijn belang is.

Indien een Belgische rechtsnorm in conflict is met een hogere rechtsnorm dient er voorrang verleend te worden aan de hogere rechtsnorm.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "i. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van deze richtlijn, in de Vreemdelingenwet omgezet door artikel 71/13 Vw., verplicht de lidstaten om rekening te houden bij het nemen van een terugkeerbesluit met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Z)zY artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Het VN Kinderrechtencomite verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no0 14 (zie bijlage 5) het volgende:

"4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child."

In de noot hierbij verduidelijkt het Comite wat begrepen dient de worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental spiritual moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"(5. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a lesal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States

parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met verzoekers belangen, i.e. zijn fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling. De gezinseenheid dient dan ook volledig conform hiermee geïnterpreteerd te worden.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

(b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances - whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities "

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures. "

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat ook Uw Raad in een annulatieprocedure ten voile en op substantiële wijze rekening dient te houden met het belang van het kind. Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected, the facts are wrong, the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competing considerations had been given too much weight. The review body must look into all these aspects."

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden, ook in een annulatie-procedure.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc."

Paragraaf 97 bepaalt waaraan de motivering van beslissingen aangaande kinderen dienen te voldoen:

"In order to demonstrate that the right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration has been respected, any decision concerning the child or children must be motivated, justified and explained. The motivation should state explicitly all the factual circumstances regarding the child, what elements have been found relevant in the best-interests assessment, the content of the elements in the individual case, and how they have been weighted to determine the child's best interests. If the decision differs from the views of the child, the reason for that should be clearly stated. If, exceptionally, the solution chosen is not in the best interests of the child, the grounds for this must be set out in order to show that the child's best interests were a primary consideration despite the result. It is not sufficient to state in general terms that other considerations override the best interests of the child; all considerations must be explicitly specified in relation to the case at hand, and the reason why they carry greater weight in the particular case must be explained. The reasoning must also demonstrate, in a credible way, why the best interests of the child were not strong enough to be outweigh the other considerations. Account must be taken of those circumstances in which the best interests of the child must be the paramount consideration"

General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen (zie bijlage 6).

Paragraaf 6 stelt het volgende:

"This acknowledges that all human rights, including those contained in the Convention, are indivisible and interdependent. The importance of other international human rights instruments to the protection of the child is also recognized in the preamble to the Convention

Paragraaf 4 stelt: "This general comment will compile and consolidate standards developed, inter alia, through the Committee's monitoring efforts and shall thereby provide clear guidance to States on the obligations deriving from the Convention with regard to this particular vulnerable group of children. In applying these standards, States parties must be cognizant of their evolutionary character and therefore recognize that their obligations may develop beyond the standards articulated herein

Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn.

Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen:

"/J. The positive aspect of these protection obligations also extends to requiring States to take all necessary measures to identify children as being unaccompanied or separated at the earliest possible stage, including at the border, to carry out tracing activities and, where possible and if in the child's best interest, to reunify separated and unaccompanied children with their families as soon as possible

Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt:

"... (v) Tracing of family members to be commenced as early as possible (arts. 22 (2), 9 (3) and 10 (2))"

Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs."

Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden:

"79. The ultimate aim in addressing the fate of unaccompanied or separated children is to identify a durable solution that addresses all their protection needs, takes into account the child's view and, wherever possible, leads to overcoming the situation of a child being unaccompanied or separated. Efforts to find durable solutions for unaccompanied or separated children should be initiated and implemented without undue delay and, wherever possible, immediately upon the assessment of a child being unaccompanied or separated. Following a rights-based approach, the search for a durable solution commences with analyzing the possibility of family reunification.""

Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat:

"SO. Tracing is an essential component of any search for a durable solution and should be prioritized except where the act of tracing, or the way in which tracing is conducted, would be contrary to the best interests of the child or jeopardize fundamental rights of those being traced. In any case, in conducting tracing activities, no reference should be made to the status of the child as an asylum-seeker or refugee

Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

"81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only

Paragraaf 83 benadrukt dat gezinshereniging ook op het grondgebied van de Staat kan plaatsvinden. Verzoekers moeder kan ook hierheen komen.

"83. Whenever family reunification in the country of origin is not possible, irrespective of whether this is due to legal obstacles to return or whether the best-interests-based balancing test has decided against return, the obligations under article 9 and 10 of the Convention come into effect and should govern the host country's decisions on family reunification therein"

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20). "

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"55. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin

Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen:

"86. Exceptionally, a return to the home country may be arranged, after careful balancing of the child's best interests and other considerations, if the latter are rights-based and override best interests of the child. Such may be the case in situations in which the child constitutes a serious risk to the security of the State or to the society. Non-rights-based arguments such as those relating to general migration control cannot override best interests considerations

We kunnen dus stellen dat de rechten vervat in het IVRK, waaronder artikels 3, 9 en 10 waarnaar in de Vreemdelingenwet verwezen wordt stellen dat op de Staat een positieve verplichting rust om de familieleden van verzoeker na te gaan, dat er hierbij een grondig onderzoek moet plaatsvinden dat de identiteit van verzoeker, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van verzoeker in overweging neemt en op een ernstige wijze tegenover elkaar afweegt.

Het is prima facie duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling.

Verwerende partij kan zich er nopens de vermelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet, deze van het IYRK en artikel 24 van het Handvest niet toe beperken te stellen dat verzoeker niet objectief bewezen heeft dat zijn problematiek als gehandicapte een rol gespeeld heeft bij zijn vertrek uit Egypte en hij niet de gepaste zorg zou krijgen in Egypte als gehandicapte.

Artikel 9 IVRK waarborgt inderdaad dat kinderen niet worden gescheiden van hun ouders, maar dit artikel kan niet ter rechtvaardiging worden aangehaald voor een uitwijzing naar het land van zijn ouders. Wanneer het in het belang is van het kind, moet hij wel gescheiden worden. In casu lijkt prima facie een scheiding beter gezien hij verwaarloosd werd door zijn familie. Hier is echter vooral meer tijd nodig om dit te kunnen nagaan.

Verwerende partij had meer tijd moeten nemen om na te gaan of de directe en/of ruimere fysieke omgeving van de minderjarige veilig is: heeft hij een toereikende levensstandaard zoals bepaald in artikel 27 IVRK? Heeft hij voldoende aangepaste zorg? Wordt de minderjarige gelijkwaardig behandeld ten opzichte van anderen, wordt zijn eigenheid gerespecteerd, wordt zijn persoonlijke integriteit gerespecteerd? Is er stabiliteit in zijn leven op gebied van individueel functioneren, gezin, school, vrije tijd (o.a. vrienden) en sociale steun? Wordt hij in zijn functioneren gehinderd door (traumatische) ervaringen uit het verleden? Kan stabiliteit in zijn leven op langere termijn gegarandeerd worden zodat hij een concreet toekomstperspectief heeft? Is er nog wel contact gewenst tussen de familieleden en hijzelf, zijn deze familieleden bereid het kind op te vangen en in staat hem te verzorgen? Al deze zaken zijn in verscheidene bepalingen in het Kinderrechtenverdrag vervat (bijv. artikel 8: recht op behoud of herstel identiteit, artikel 8 recht op behoud of herstel identiteit, artikel 20 gezinsvervangende zorg, artikel 2 discriminatieverbod, artikel 19 tegen geweld en verwaarlozing, artikel 30 over minderheden, artikel 27 over de levensstandaard). Een concrete aanwijzing dat verzoekers' familie niet bereid of in staat is tot de gepaste opvang vormt het feit dat hij naar hier werd gestuurd, en dat hij ook hier aan zijn lot werd overgelaten.

Kan verzoeker opgroeien in een omgeving met voldoende liefde, zorg en begeleiding? Zijn er in de omgeving mensen die het kind en/of gezin ondersteunen? Is er sprake van structuur en regelmaat,

toezicht, interesse in hem? Kan hij het onderwijs volgen dat aansluit bij zijn ontwikkelingsniveau? (artikel 28 en 29 recht op onderwijs)

De Raad gaf eerder al aan dat artikels van het Kinderrechtenverdrag directe werking kunnen hebben. Ook België is verplicht om te verzekeren dat een terugkeer geen schending van het Kinderrechtenverdrag inhoudt. In het kader van een duurzame oplossing had zij dit op z'n minst degelijk moeten onderzoeken.

General Comment no° 13 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over minderjarigen en het belang van het vermijden van contact met elke vorm van geweld (bijlage 7):

Geweld wordt gedefinieerd als 'all forms of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment, maltreatment or exploitations (...)' (p.4)

Paragraaf 1 stelt dat er geen uitzonderingen mogen bestaan, 'all forms of violence against children, however light, are unacceptable, all forms of physical or mental violence

Verzoeker, als potentieel slachtoffer van verwaarlozing, werd slachtoffer van geweld. Verzoeker op dit moment terugsturen naar zijn regio, in de huidige context van geweld en onveiligheid, vanwege de situatie tussen de Kopten en Moslims, kan men moeilijk een 'duurzame oplossing' noemen.

De Comment stelt verder dat 'it requires a paradigm shift away from child protection approaches in which children are perceived and treated as 'objects' in need of assistance rather than as rights holders entitled to non-negotiable rights to protection (p. 23).

Verzoeker heeft het recht om niet meer blootgesteld te worden aan enige vorm van geweld.

General Comment no° 9 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over gehandicapte minderjarigen (bijlage 8):

"The Committee emphasizes that the barrier is not the disability itself but rather a combination of social, cultural, attitudinal and physical obstacles which children with disabilities encounter in their daily lives. " (p. 2)

"Children with disabilities belong to one of the most vulnerable groups of children. In many cases forms of multiple discrimination. " (p. 3).

"The best interests of the child is of particular relevance in institutions and other facilities that provide services for children with disabilities as they are expected to conform to standards and regulations and should have the safety, protection and care of children as their primary consideration, and this consideration should outweigh any other and under all circumstances, ... (p. 9).

"Children with disabilities are best cared for and nurtured within their own family environment provided that the family is adequately provided for in all aspects. Such support to families includes education of parent/s and siblings, not only on the disability and its causes but also on each child's unique physical and mental requirements; psychological support that is sensitive to the stress and difficulties imposed on families of children with disabilities; education on the family's common language, for example sign language, so that parents and siblings can communicate with family members with disabilities; material support (...)" (p11)

"Children with disabilities are more vulnerable to all forms of abuse be it mental, physical or sexual in all settings, including the family, schools, private and public institutions, inter alia alternative care, work environment and community at large. It is often quoted that children with disabilities are five times more likely to be victims of abuse. In the home and in institutions, children with disabilities are often subjected to mental and physical violence and sexual abuse, and they are also particularly vulnerable to neglect and negligent treatment since they often present an extra physical and financial burden on the family. (p12).

Verwerende partij hield op geen enkele manier terdege rekening met verzoekers' situatie als licht tot matig mentaal gehandicapte. Gezinshereniging kan enkel als de familie ook effectieve ondersteuning biedt. Verwerende partij heeft nergens het grote risico op discriminatie en de grote kwetsbaarheid tegenover misbruik in acht genomen.

Verwerende partij heeft in het algemeen geen enkel onderzoek in de zin van de Vreemdelingenwet of in de zin van het IVRK gevoerd. Er werd op geen enkele wijze rekening gehouden met verzoekers' uitzonderlijk kwetsbaar profiel. Verzoeker werd op 4 juni 2013 gehoord en de tien dagen nadien werd de bestreden beslissing al genomen. Tot op 4 juni 2013 was verzoeker nog een volstrekt onbekende voor het bestuur. Het is volstrekt onmogelijk om in dergelijk korte tijdsperiode enig onderzoek, laat staan een rigoureuus onderzoek, te voeren.

Er werd een attest van immatriculatie voor verzoeker gevraagd om de mogelijkheid te krijgen te onderzoeken of de gezinshereniging in eerste instantie mogelijk is of niet. Het is precies voor een dergelijk onderzoek dat de procedure voorzien in de wet bestaat.

Er kan van verzoeker zelf niet redelijk verwacht worden dat hij objectieve bewijzen heeft van het feit dat zijn familie niet voldoende naar hem omkeek. Dat mag echter de bepaling van de duurzame oplossing niet in de weg staan.

Verzoeker stelt niet dat de duurzame oplossing in België ligt. Verzoeker wilt enkel de mogelijkheid die de Vreemdelingenwet voorziet benutten om degelijk onderzoek te laten doen naar een mogelijke terugkeer.

De procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet dient er net toe om personen in verzoekers situatie te helpen.

Verzoeker werd in dit kader ook niet degelijk gehoord. Het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verloopt schijnbaar in samenspraak maar verzoeker krijgt niet te horen waarom verwerende partij aan welke verklaringen twijfelt en kan er dan ook niet dienstig op repliceren. Huidig verzoekschrift kan evenmin dienen om inhoudelijk te repliceren op de determinatie van de duurzame oplossing door verwerende partij gezien het een annulatieberoep betreft en Uw Raad zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen.

Verwerende partij heeft zich er internationaal-rechtelijk toe verbonden om een grondig onderzoek te voeren, actief de familieleden van verzoeker na te gaan, verzoeker op een effectieve manier te horen en zijn mening mee in overweging te nemen, garanties te vragen bij een mogelijke terugkeer van verzoeker, rekening te houden met zijn hoger belang, met zijn gebrek aan opvang, toezicht, interesse en zorg in zijn land, met zijn lage levensstandaard, met de onaangepaste en zelfs huidig onveilige omgeving, bij zijn terugkeer en de bepaling van een duurzame oplossing.

Verwerende partij heeft nagelaten aan deze verplichtingen te voldoen.

Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat er een individueel onderzoek is geweest en op geen enkele manier valt er af te leiden dat het geheel van de elementen in overweging is genomen. Verwerende partij heeft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet evenals de materiele motiveringsplicht geschonden.

Uit de bestreden beslissing en bovenstaande argumentatie blijkt dan ook dat de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is te werk gegaan door het nodige onderzoek niet te voeren en niet alle relevante gegevens in het dossier onderzocht te hebben of in overweging genomen te hebben. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, ze steunt op feitelijk en juridisch gebrekkige gronden en de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze haar bevoegdheid uitgeoefend.

De bestreden beslissing holt de procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet uit en treedt de rechten en garanties voorzien in het IVRK waar verwerende partij naar verwijst met de voeten. Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat het belang van verzoeker voorop wordt gesteld.

Verwerende partij is niet aan de verplichtingen waartoe ze zich verbonden heeft tegemoet gekomen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de argumentatie van de bestreden beslissing ruim zou tekort schieten in het kader van de duurzame oplossing. De gemachtigde zou zich niet mogen beperken tot een oordeel over "veilige" of "onveilige" omgeving, maar eerder over "gepaste" of "ongepaste" omgeving. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde een cruciale fout zou gemaakt hebben door te stellen dat een andere instantie bevoegd is om de vrees voor een terugkeer te beoordelen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging werd betekend (bijlage 38) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete beschouwingen van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Artikel 7, alinea 1, 10 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Ruk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum, Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam aan in België op 22/12/2011 en diende op 27/12/2011 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 24/01/2013 heeft de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Men verwijst hierbij naar de beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van de oom van betrokkene en diens schoonbroer (die eveneens in België waren en een asielaanvraag ingediend hadden) en dit gezien betrokkene zich volledig baseert op de vluchtmotieven van deze laatsten. Het CGVS heeft echter geoordeeld dat het ingeroepen vluchtrelaas ongeloofwaardig is en bovendien werd niet aannemelijk gemaakt dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve noch dat er een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de wet van 15/12/1980.

Op 23/05/2013 werd hiervoor een bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) betekend aan de voogd.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het KB van 08/10/1981. De voogd dient op 08/05/2013 zijn aanvraag in. Hij stelt dat betrokkene door het CLB getest werd en licht tot matig mentaal gehandicapt is. Bovendien werd betrokkene weggehaald bij zijn oom (bij wie hij na aankomst in eerste instantie verbleef) omwille van verwaarlozing en hygiënische problemen.

Ervaringen in het centrum vragen aangepaste opvang en scholing hetgeen betrokkene volgens de voogd in Egypte niet kan krijgen. De moeder van betrokkene wenst hem niet meer op te vangen, alsook de familie of kennissen in het licht van zijn mentale problemen.

Betrokkene zelf is te jong om de ware toedracht van zijn verwijdering uit Egypte te kennen.

Hij is aangewezen op verhalen van derden die niet kloppen. De voogd voegt bij zijn aanvraag o.a. 2 internetberichten toe alsook een brief dd. 11/07/2012 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties-Directie Migratiebeleid Den Haag.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110septies van het KB van 08/10/1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 04/06/2013.

Tijdens dit gehoor met bureau MINTEH verklaart betrokkene dat hij zijn land verlaten heeft uit vrees voor de moslims, hij was bang dat hij op dezelfde manier zou gedood worden als zijn vader. Hij blijft bij zijn verklaringen zoals gedaan tijdens zijn asielaanvraag en heeft daar niets aan toe te voegen. Hij wil hier blijven en wonen en wil hier leven. Hij wil en kan naar eigen zeggen niet terugkeren naar Egypte want de moslims hebben hem bedreigd en zullen hem doden. Betrokkene (en/of de voogd) legt een aantal documenten (doopakte, getuigenis van de kerk, uittreksel uit de overlijdensakte van de vader, medisch attest van de vader) voor die opgestuurd werden per post door zijn moeder. Een aantal documenten heeft hij reeds langere tijd in bezit maar deze werden niet voorgelegd tijdens zijn asielaanvraag. De documenten werden niet vertaald noch gelegaliseerd (de aanwezige tolk tijdens het

gehoor zorgt voor een begin van vertaling zodat op zijn minst de inhoud van de documenten bekend wordt).

Overwegende dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Egypte reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht. Het internetbericht "Sektarisch geweld flakkert op in Egypte" verwijst enerzijds naar algemene informatie en bevat daarnaast ook een weergave van feiten die zich op een bepaalde datum hebben voorgedaan in Egypte. Bij de beoordeling van de duurzame oplossing, di. is er adequate opvang mogelijk in het land van herkomst, wordt dit niet beschouwd als een element stellende dat die duurzame oplossing voor betrokkene om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft gezien dit niet concreet noch objectief bewijst dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte hieraan persoonlijk zal onderworpen worden of het slachtoffer van zal zijn.

De brief dd. 11/07/2012 van Directie Migratiebeleid Den Haag is overigens niet van een recentere datum dan de beslissing van het CGVS en laat dus niet toe de beslissing van het CGVS van 24/01/2013 die gebaseerd is op een diepgaande analyse en onderzoek te weerleggen.

De doopakte en de verklaring/getuigenis van de kerk waartoe betrokkene behoort, betreffen documenten die niet in de Nederlandse taal werden opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling door een beëdigd tolk. De herkomst en authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Deze documenten hebben een louter gesolliciteerd karakter. Hieraan kan dus geen enkele bewijswaarde worden verleend.

Daargelaten, merken wij op dat de toepassing van de procedure voorzien in artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/1 2/1 980 niet kan worden aangewend als een soort van hoger beroepsmiddel tegen een beslissing van het CGVS. Bij de bepaling van de duurzame oplossing en de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 is het geenszins de bedoeling dat de criteria van de Conventie van Geneve afgetoetst worden, noch dat men een oordeel velt over het feit of de betrokkene al dan niet in aanmerking komt voor een subsidiaire bescherming rekening houdend met de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. De wetgever heeft deze procedures duidelijk van elkaar gescheiden en uit de algemene economie van de wet van 15/12/1980 kan voormeld onderscheid afgeleid worden. Indien betrokkene (en zijn voogd) van oordeel is (zijn) over nieuwe elementen te beschikken die een ander licht werpen op de veiligheidssituatie in Egypte, dient hij deze in te dienen overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

Het is duidelijk dat betrokkene zelf niet op de hoogte is van de reden waarom hij Egypte diende te verlaten. Deze beslissing werd naar eigen zeggen genomen door zijn moeder en oom. Zelfs betreffende het overlijden van zijn vader, stelt betrokkene alles te hebben vernomen via zijn oom en kan hij geen concrete informatie geven, zelfs niet hoe oud hij was op het ogenblik van het tijdstip van het overlijden van zijn vader noch over de datum waarop dit gebeurde. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen, rekening houdend met de impact van een dergelijke gebeurtenis. Het uittreksel uit de overlijdensakte en het medisch attest betreffende zijn vader, die w or den voorgelegd tijdens het gehoor, zijn opnieuw document en niet opgesteld in de Nederlandse taal en niet voorzien van een beëdigde vertaling noch legalisatie. Hieraan kan opnieuw geen enkele bewijswaarde worden gehecht, noch kan de authenticiteit of echtheid ervan worden nagegaan. Rekening houdend met hetgeen het CGVS betreffende de verklaringen aangaande het overlijden van zijn vader heeft gesteld, is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Bovendien stelt artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene en zijn voogd, kan men op heden niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Egypte en dat er geen andere oplossing te overwegen valt. De moeder is gelokaliseerd. Zij woont in Sila Al-GHarbia, Matay, El Minia samen met de kleine broer van betrokkene alsook zijn twee zusjes. Contact is mogelijk, zo verklaart betrokkene, zowel via het internet, als per post. Betrokkene geeft eveneens het telefoonnummer van zijn tante (bemerking: telefoonnummer onder mama opgeslagen in GSM). Volgens de voogd zou op heden een gesprek met de moeder door communicatieproblemen nog niet hebben kunnen plaatsvinden waardoor haar standpunt nog niet kon bevestigd worden. Dit is eerder bevreemdend te noemen, gezien er duidelijk nog andere mogelijkheden zijn om met haar in contact te treden.

Volgens de voogd heeft betrokkene nood aan aangepaste opvang en begeleiding. Uit de resultaten van de testen blijkt dat hij licht tot matig mentaal gehandicapt is. De gedragsproblemen die betrokkene stelt en zijn problematiek als gehandicapte zouden een rol gespeeld hebben om betrokkene te laten vertrekken uit Egypte en betekenen volgens de voogd mogelijks een gevaar bij een terugkeer naar Egypte, d. i. tot op heden niet op een objectieve wijze bewezen.

De beslissing van de moeder (en oom) om betrokkene om bovenvernoemde reden naar hier te sturen, houdt geenszins rekening met de wettelijke bepalingen aangaande migratie. De moeder oefent nog

steeds de ouderlijke macht uit en is verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals zij dit trouwens nog steeds is voor zijn broer en zussen.

Conform artikel 9 van het FVRK, is er hier overigens geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat het betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn moeder.

Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familieleden van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Tot op heden tonen deze opsporingen niet aan dat betrokkene om bovenvernoemde redenen niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Egypte of dat desgevallend hulp en bijstand van de bevoegde en competente autoriteiten aldaar reeds gevraagd werd en niet verkregen werd. Het internetbericht "Egypte laat gehandicapten aan hun lot over" geeft opnieuw algemene informatie en het is geenszins bewezen dat betrokkene hieraan persoonlijk zal onderworpen worden of het slachtoffer van zal zijn bij een terugkeer naar Egypte.

De door de voogd aangehaalde specifieke toestand van betrokkene en de nood aan gespecialiseerde opvang en scholing en het feit dat het VAPH een aanvraag voor plaatsing in een internaat heeft goedgekeurd, vormt geen motief voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men dus niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk dient te situeren op het Belgisch grondgebied. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene voorop naar het land van herkomst alwaar een hereniging met zijn familie mogelijk is.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM.

In dit geval, en op basis van een terugkeer dossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische Organisatie van de effectieve terugkeer."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging diende te worden afgeleverd (bijlage 38).

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen is, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet geen nieuwe (objectieve) elementen werden aangebracht.

De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag tot het bekomen van verblijfsdocumenten op verklaringen en niet-bewijskrachtige documenten is gebaseerd en deze niet aannemelijk worden gemaakt door objectieve gegevens.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

"De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt.

Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht" (R.v.v. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rw-cce.be)

En ook:

"Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier – dat de ouders van verzoekster nog leven en won en in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster - heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk beoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is. Gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop

wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012, www.rvvccce.be)

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel naar haar asielrelaas en de vrees voor vervolging als Christen in Egypte. Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel volkomen terecht vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds heeft geoordeeld dat het ingeroepen vluchtrelaas ongeloofwaardig is en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij erkent dat de asielaanvraag werd geweigerd, doch zij houdt voor dat de lat bij het bepalen van de duurzame oplossing niet zo hoog ligt als bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder evenwel gelden dat de verzoekende partij in haar verhoor dd. 04.06.2013 verklaarde dat zij in België wil wonen en leven, gelet op de vrees voor moslims in Egypte, waarbij aldus dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij volhardde in de verklaringen zoals gedaan tijdens haar asielaanvraag.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij kennelijk niets had toe te voegen aan haar asielrelaas en zich integraal hierop steunde om tot verblijf te worden gemachtigd in toepassing van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, is het geenszins onredelijk dat werd geoordeeld dat deze aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kan worden aangewend als een soort van hoger beroepsmiddel tegen een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft gemotiveerd dat, indien de verzoekende partij van oordeel is over nieuwe elementen te beschikken die een ander licht werpen op de veiligheidssituatie in Egypte, zij een nieuwe asielaanvraag dient in te dienen. De verzoekende partij kan zulks niet betwisten.

Terwijl verweerder bovendien opmerkt dat de verzoekende partij in haar enig middel verwijst naar recente artikels dd. 08.07.2013 en 12.07.2013, ter staving van het feit dat de situatie voor Kopten in Egypte steeds turbulenter zou worden. Dienomtrent laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In de verzoekende partij haar middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de ogen zou hebben gesloten voor de omstandigheden in het land van herkomst, vermits op grond van de stukken van het administratief op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Egypte reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat alle elementen in het dossier van de verzoekende partij aan een grondige analyse werden onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat op heden niet gesteld worden dat het belang van de verzoekende partij zich noodzakelijk situeert buiten de familiale context in Egypte en dat er geen andere

oplossing te overwegen valt. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geenszins voorbijgegaan aan de jonge leeftijd en mentale handicap van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

In zoverre de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij haar enig middel een feitelijke herbeoordeling beoogt, laat verweerder gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar het 'belang van het kind', laat de verwerende partij gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht werd overwogen dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst dient voorop gesteld te worden, vermits de verzoekende partij aldaar kan herenigd worden met haar familie. De verzoekende partij toont middels haar vage beschouwingen geenszins aan dat het niet in haar belang zou zijn om te worden herenigd met zijn familie.

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers uitdrukkelijk:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind. "

Terwijl artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties over adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of nietgouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet:"

De verzoekende partij is eenvoudigweg niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat het woord "voorrang" uit artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet een keuze tussen twee gelijkwaardige alternatieven zou behelzen en om die reden de eenheid van het gezin onmogelijk doorslaggevend zou kunnen zijn. Verweerder laat gelden dat "voorrang" dient te worden gedefinieerd als zijnde "het recht om als eerste iets te doen of te krijgen", zodat uit artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat de gezinshereniging dient te worden verkozen boven de andere mogelijke duurzame oplossingen. Zulks kan niet dienstig worden betwist.

Het enkele feit dat de gezinshereniging ondergeschikt werd gemaakt aan het hoger belang van het kind, impliceert geenszins dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kon worden besloten dat een spoedige terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst voorop diende te worden gesteld, 12/14

alwaar een hereniging met zijn familie mogelijk is. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geenszins op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat het in casu niet in het belang van het kind is om van zijn moeder te worden gescheiden.

Terwijl niet ernstig kan worden voorgehouden dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om haar mening te geven, vermits de verzoekende partij op 04.06.2013 werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij voert in haar enig middel nog de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verweerder merkt op dat de algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij geenszins kunnen volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op zorgvuldige wijze het belang van het kind werd afgetoetst, waarbij diende te worden besloten dat er geen reden was om aan te nemen dat het kind in zijn belang diende gescheiden te worden van zijn moeder.

"Deze bepalingen geven slechts aan dat rekening moet worden gehouden met de belangen van het kind en er wordt niet aangetoond dat verwerende partij Mi het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing aan deze verplichting is tekortgekomen. Het is daarenboven niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een minderjarig kind de situatie van de ouder met wie hij naar België is gekomen dient te volgen en, aangezien dit daarenboven in casu een evidentie is, kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit bijkomend moet worden toegelicht.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. " (R.v.V. nr. 105 905 van 26 juni 2013)

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

"Tevens dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en dus geen maatregel is die specifiek t. a. v. zijn minderjarig kind wordt genomen.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat zelfs indien artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag toepasbaar zou zijn, deze verdragsbepaling enkel betrekking heeft op de maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. De bestreden beslissingen hebben enkel betrekking op verzoekster en betreft dus geen maatregel die specifiek ten aanzien van zijn kind wordt genomen.

In zoverre verzoeker zich beroept op art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering m.o.o. precisering of vervollediging noodzakelijk is. deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St. nr 76.554 dd. 21.10.1998, R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001). " (uit R.v.V. nr 5.925 dd. 18.01.2008)

Verweerder benadrukt nogmaals dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, waarbij zowel diens vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst, als de mentale handicap terdege werden beoordeeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij langer zou moeten worden toegelaten tot verblijf in het Rijk, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden

beslissing. Terwijl uit het verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij in gebreke blijft om in concreto aan te tonen om welke reden de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing onder meer geen afdoend onderzoek te hebben verricht naar het bestaan van een duurzame oplossing voor de pupil, hierbij niet voldoende rekening te hebben gehouden met de mentale handicap die de pupil heeft en bijgevolg niet voldoende onderzoek te hebben verricht naar het belang van de pupil.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis heeft van het gegeven dat de pupil van de verzoekende partij licht tot matig gehandicapt is. Welke gevolgen deze handicap heeft op de afgelegde verklaringen van de pupil werd niet nader onderzocht. Integendeel schijnt de bestreden beslissing ervan uit te gaan dat deze verklaringen doorslaggevend zijn voor het nemen van de bestreden beslissing nu de besluitvorming hierop is gebaseerd. Immers steunt de bestreden beslissing of de eerdere afwijzing van het asielrelaas van de pupil en verwijt de bestreden beslissing de pupil niet op de hoogte te zijn van de reden waarom deze Egypte moest verlaten terwijl in casu niet kan worden uitgesloten dat tegenstrijdigheden of onwetendheid van de pupil te wijten zijn aan diens handicap. Evenmin is er nagegaan of in Egypte de mogelijkheid bestaat dat de pupil aangepaste opvang, begeleiding en opvoeding kan hebben rekening houdend met diens handicap en rekening houdend met de wetenschap dat voordien de pupil zou hebben verbleven in een klooster en niet bij de moeder. Weliswaar kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij stelselmatig alle opzoekingen verricht maar mag anderzijds wel van haar worden verwacht dat een onderzoek verder gaat dan het ondervragen van een pupil die licht tot gematigd mentaal gehandicapt is. De verzoekende partij stelt terecht dat de verwerende partij is voorbijgegaan aan deze vaststelling en niet zorgvuldig heeft geageerd zodat niet kan worden nagegaan of het belang van het kind in acht is genomen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen. Dit onderdeel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN